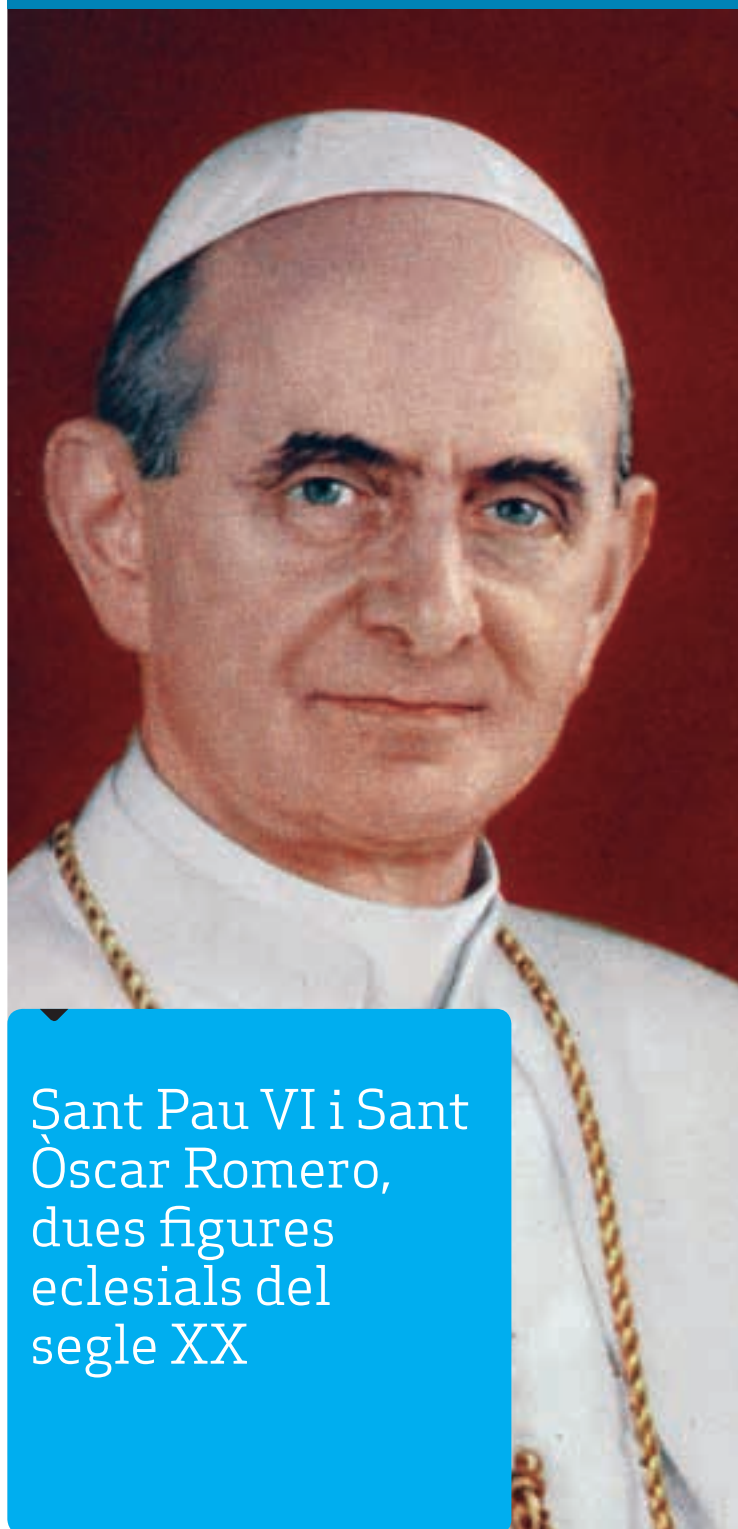

Full diocesà

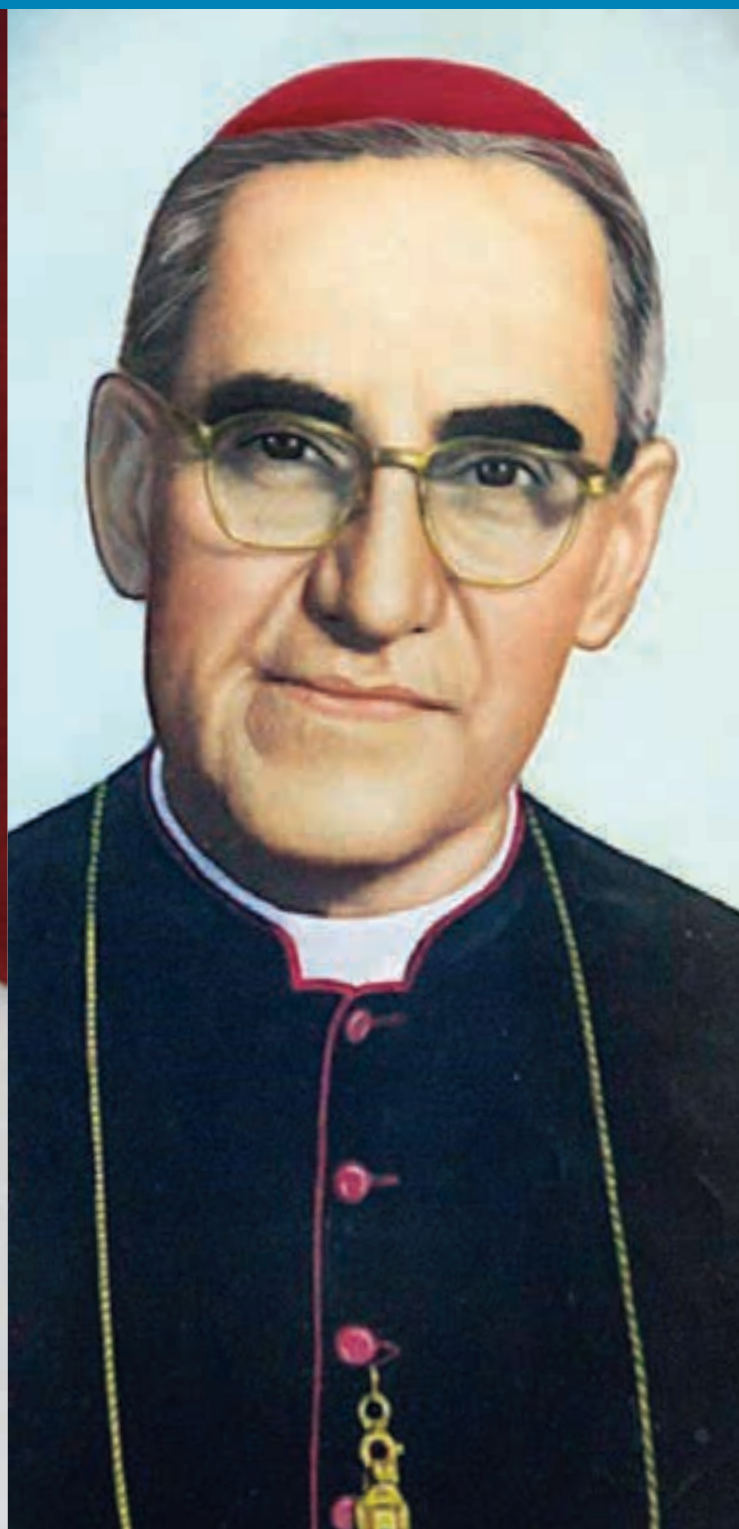
14 d'octubre del 2018

p5 – Celebrada la Jornada Diocesana de Vida Creixent

p7 – Diumenge vinent, jornada del Domund 2018

Sant Pau VI i Sant Òscar Romero, dues figures eclesials del segle XX

«Bon mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna?»

Diumenge XXVIII durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre de la Saviesa

Vaig pregar Déu que em donés enteniment, i m'ho concedí, vaig cridar l'Esperit de saviesa, i em vingué. La prefereixo a ceptres i trons, i, comparada amb ella, tinc la riquesa per no-res. Ni tan sols la comparo amb les pedres més precioses, perquè tot l'or del món, al seu costat, no val ni un gra de sorra, i la plata no val més que el fang. L'aprecio més que la salut i que la boniquesa, i vull que em faci de llum, perquè la seva claror no s'apaga mai. Juntament amb la saviesa m'han vingut tots els béns, duia les mans plenes de riqueses incomptables.

(7,7-11)

Salm responsorial

Que el vostre amor, Senyor, no trigui més a saciar-nos i ho celebrarem amb goig tota la vida.

(Salm 89)

Lectura de la carta als cristians hebreus

La paraula de Déu és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos, i esclareix les intencions i els pensaments del cor. A tot el món creat no hi ha res que Déu no vegi clarament; tot és nu i descobert davant els ulls d'aquell a qui haurem de donar comptes.

(4,12-13)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

Un dia que Jesús sortia de camí un home corregué, s'agenollà als seus peus i li preguntava: «Bon mestre, què haig de fer per posseir la vida eterna?» Jesús li digué: Per què em tractes de bo? De bo només ho és Déu. Ja saps què diuen els manaments: «No matis, no cometis adulteri, no robis, no declaris en fals contra un altre, no facis cap frau, honra el pare i la mare.» Ell li respongué: «Mestre, tot això ja ho he complert des de jove.» Jesús se'l mirà amb afecte i li digué: «Encara et falta una cosa: vé a vendre tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor guardat en el cel. Després torna i vine amb mi.» Aquesta resposta de Jesús el contrarià i se n'anà tot trist, perquè era molt ric. Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als deixebles: «Per als qui són rics, que n'és, de difícil, d'entrar al regne de Déu!» Els

deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren sorpresos. Però Jesús els tornà a dir: «Fills meus, què n'és de difícil, d'entrar al regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al regne de Déu.» Ells quedaren encara més sorpresos i deien entre ells: «I qui es podrà salvar?» Jesús se'ls mirà i els digué: «Als homes els és impossible, però a Déu no, perquè Déu ho pot tot.»

(10,17-30)

«Vaig pregar Déu que em donés enteniment, i m'ho concedí, vaig cridar l'Esperit de saviesa, i em vingué. La prefereixo a ceptres i trons, i, comparada amb ella, tinc la riquesa per no-res»

Cridats a fer el bé

Jean Hakolimana, prev.

Un dia Jesús es troba amb un home verdaderament admirable. La seva consciència no l'acusa d'haver fet cap mal a ningú. Quan Jesús intenta introduir-lo en la propedèutica de la fe (no facis ni això ni allò altre), l'home li contesta amb fermesa tenir aprovada aquesta etapa. Jesús entén molt bé la seva insatisfacció. Seguint aquesta lògica de «fer» el que està manat per a «posseir» la vida eterna, encara que visqui de manera irreprotxable, no quedarà plenament satisfet. En l'ésser humà hi ha una aspiració més profunda. Llavors Jesús el porta al cor de la fe: «Vés, ven i vine.» Aquí l'home s'adona que el seguiment de Jesús és molt més exigent del que imaginava. Fins ara s'havia limitat a no fer el mal. Se li demana de fer un pas, fer de la seva vida un servei. L'home s'aixeca i s'allunya de Jesús. Se'n va trist. Sap que mai no podrà conèixer l'alegria i la llibertat dels qui segueixen Jesús.

Aquesta és una de les dificultats que desvirtuen la fe cristiana. Per a molts, la fe es resumeix a no fer mal a ningú, ser bona persona. Ja és molt. Si fos així, la vida cristiana seria una filosofia entre altres. Jesús no va venir solament a fer de nosaltres bones persones. Va venir a fer de nosaltres els seus seguidors i imitadors. És a dir, aquells que s'han obert al seu esperit i al seu amor i que ho volen semblar. Justament l'esperit de Jesús es resumeix en la creu, l'acte de donació més sublim. Jesús ens convida a involucrar-nos en l'esdeveniment del regne de Déu. No farem gestos heroics; però, si fem petits passos en aquesta direcció, coneixerem l'alegria de seguir Jesús. Si no és així, ens sentirem bons cristians, però a la nostra religió li faltarà alegria.

La imatge

Jesús mirà amb afecte aquell home que, delerós des de petit, havia guardat els manaments de la Llei, que complir-los no és cap mal. En canvi, la relació es fa dura i estranya quan aquell home no es vol desprendre de la seva riquesa per seguir-lo com a deixeble.

A més del goig d'esdevenir deixeble amb el grup i la intimitat amb el Senyor es perdrà un tresor en el cel.

Crist i el jove ric (1889). Heinrich Hoffman

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

15 dilluns

—Santa Teresa de Jesús
(tb. onom. de Maite)
Sir 15,1-6/Salm 88/Mt 11, 35-30

16 dimarts

—Sant Galderic
—Santa Margarida M. Alacoque
—Sant Bertran
Ga 5,1-6/Salm 118/Lc 11,37-41

17 dimecres

—Sant Ignasi d'Antioquia
—Sant Florenci
Ga 5,18-25/Salm 1/Lc 11,42-46

18 dijous

—Sant Lluç Evangelista
2Tm 4,10-17b/Salm 144/Lc 10,1-9

19 divendres

—Santa Laura
—Sant Pere d'Alcàntara
—Sant Pau de la Creu
—Mare de Déu de la Salut (Sabadell)
Ef 1, 11-14/Salm 32/Lc 12,1-7

20 dissabte

—Santa Irene
—Sant Corneli
—Santa Maria de Nagasaki
Ef 1,15-23/Salm 8/Lc 12,8-12

21 diumenge XXIX de durant l'any, cicle B

—Jornada Mundial per l'Evangelització dels pobles (Domund)
—Mare de Déu de la Bonanova
—Santes Celina, Griselda i Úrsula
—Santa Azahara
Is 53,10-11/Salm 32/He 4,14-16/
Mc 10,35-45

Som veïns: estiu de missió a la Poble de Claramunt

El dia 1 de juliol, coincidint amb la festa major, al nostre poble va donar començament la «Missió Som Veïns». El nou vicari, Alejandro Enríquez, missioner de la Comunitat Josefina que atén aquesta parròquia, acompanyat d'unes voluntàries laiques del grup de pregària, començaren a visitar porta a porta les llars del municipi.

L'experiència ha estat molt bonica i enriquidora per a tots. Molta gent del poble no coneixia ni tan sols la presència dels missioners a la parròquia i es mostraven sorpresos perquè un sacerdot els visités sense cap pretensió.

Molts obrien la porta i ens convidaven a passar o a prendre

alguna cosa per a apaivagar la calor, altres es quedaven escoltant-nos impassibles i d'altres simplement no obrien.

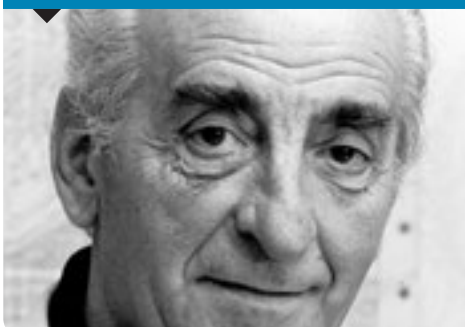
També s'ha descobert la necessitat de moltes de les persones que viuen al poble, necessitat de companyia, d'aliments, d'informació del que es pot fer per ells des de la parròquia...

Molts dels nostres veïns s'han manifestat creients però no practicants i això ens ha fet plantejar si a l'església del nostre poble caldria fer alguns canvis, però sobretot hem constatat que el fet de la proximitat és el més urgent, el contacte directe amb el germà tal com feia Jesús; potser seria la clau d'un nou caminar per aquest curs que ara comença.

Necrològica

Mn. Josep Dalmau i Olivé

Nascut a Sant Llorenç Savall el dia 22 d'octubre de 1926 i ordenat sacerdot el 23 de novembre de 1952. A l'arquebisbat de Barcelona, fou vicari de Ntra. Sra. de Gràcia de Sabadell i, després, de St. Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú.

De 1956 a 2016, fins a la seva jubilació, fou econòmic i rector de la parròquia de Sant Pere i Sant Feliu de Gallifa.

Destacat lluitador pels drets civils durant el franquisme i després per la independència de Catalunya. També fundà el santuari de la Mare de Déu de l'Ecologia.

Morí el dia 5 de setembre a 91 anys d'edat i 66 anys de sacerdoci. Al cel sia.

Celebrada la trobada diocesana de Vida Creixent

Redacció

El dijous 13 de setembre Igualada va acollir diversos grups de Vida Creixent en una trobada diocesana.

El rector de la Sagrada Família, Mn. Xavier Bisbal, donà la benvinguda als assistents i els convidà a visitar l'exposició organitzada a l'efecte.

A mig matí hi hagué la presentació del llibre *Testimonis de Jesucrist al segle XX*, del jesuïta P. Jesús Renau, que serà la base del temari del pròxim curs. Després d'unes paraules del president interdiocesà a Catalunya i Balears, Sergi Òliva, el rapsode Jaume Ferrer va presentar el conferenciant Leonard del Rio. Aquest va centrar la dissertació en el contingut del nou llibre, en la darrera exhortació apos-

tòlica *Gaudete et exultate* i en les tres paraules evangèliques del «sí, la sal i la llum» proposades en la Segona carta de sant Pau als Corintis.

Després Carmen Sàez, coordinadora de Vida Creixent, felicità el conferenciant i li agraií la seva intervenció.

Tot seguit s'oficià una missa concelebrada, presidida pel bisbe Romà Casanova.

A primera hora de la tarda tingué lloc un dinar de germanor, al qual assistiren també els representants municipals Maribel Cuadras i Pere Camps. A l'hora del cafè es lliurà un record a Joan Vila, responsable de Vida Creixent a Igualada, per la seva llarga dedicació a l'esmentat moviment.

Notícies Breus

800 de la Mercè a Lledoners

Pastoral Penitenciària

Aquest any és molt especial per a la pastoral penitenciària, ja que s'han complert 800 anys del carisma mercedari i de l'advocació de la Mare de Déu de la Mercè, la seva patrona.

El nostre bisbe va celebrar aquesta efemèride i la missa de la festa de la Mare de Déu de la Mercè al Centre Penitenciari Lledoners, a Sant Joan de Vilatorrada. Molts presos van participar en l'eucaristia concelebrada.

Nomenaments eclesiàstics

Signats pel senyor bisbe

Nomenament del 23 de juliol: Mn. Josep Maria Castellà i Marcet, prevere del bisbat de Girona, rector de les parròquies de Santa Maria del Coll i Sant Pere d'Osor.

Nomenament del 3 de setembre: Mn. Jaume Seguranyes i Alibés, rector de les parròquies de Sant Vicenç d'Espinelves, Sant Sadurní d'Osormot i Sant Cristòfol de Cerdans.

Sant Galderic, patró de la pagesia catalana

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

El patró tradicional de la pagesia catalana és sant Galderic o Galdric. Antigament ho fou sant Blai, mentre que els sants màrtirs Abdon i Senén —popularment «sant Nin i sant Non»— foren patrons dels hortolans; sant Medir ho és dels pagesos dels conreus del Barcelonès i del Vallès i, actualment, i de manera força generalitzada, hom venera sant Isidre com a patró i protector de tota la pagesia hispana.

La festa de Sant Galderic s'escau el dia 16 d'octubre, quan ja s'ha acabat la verema i la terra, pràcticament, ha estat de bell nou llaurada i adobada i amb els cereals ja sembrats.

Segons la tradició, Galderic era fill de Tolosa de Llenguadoc, i fou canonitzat l'any 990 durant les sessions del Concili Provincial de Narbona. Atesa la seva enorme fama de taumaturg, les seves relíquies foren dutes al Rosselló i a partir del 1014 foren venerades, per disposició del comte Guifre II de Cerdanya, al monestir de Sant Martí del Canigó, on foren guardades fins que l'any 1654, quan es produïren preocupants conflictes bèl·lics al Rosselló, els monjos benedictins determinaren d'enviar les relíquies del sant pagès al monestir barceloní de Sant Pau del Camp, on romangueren fins a 1902, any en què foren retornades al Canigó, arran de la restauració de tan cèlebre monestir que impulsà el bisbe de Perpinyà monsenyor Juli Carselade du Pont.

La tradició religiosa del nostre poble atribueix nombrosos fets miraculosos a sant Galderic. A tall d'exemple, s'explica que, havent ordenat el sant als seus mossos que fessin la batuda del blat aprofitant que el dia era completament serè, quan en començar la tasca el cel s'ennuvolà i es produí un temporal fortíssim, en veure Sant Galderic perillar la collita, es posà a pregar devotament fins que el temps s'asserenà; però, sorprenentment, el serè només s'esdevingué damunt l'era on estaven esteses les garbes de la collita del sant pagès, mentre que a la rodalia hi caigué tanta aigua que féu impossible la batuda del gra a les eres dels masos veïns, tal com es recull en la lletra d'uns antics goigs estampats l'any 1627: «Volgué Déu omnipotent, / en temps de gran tempestat, / que vostra era y forment, / tingué gran serenitat, / per a que vist lo miracle, / tots a Vós respectassen.»

Esdevingué molt popular a casa nostra una tradició popular coneguda com «l'alenada de sant Galdric», així dita pels pagesos per a referir-se a les pedregades violentes. Sembla que aquesta expressió ve del fet que uns veremadors rossellonesos es mofaren dels consells de sant Galderic, a qui manifestaren que ells no tenien altre déu que aquell vi que duïen en llur barral. Davant aquesta actitud blasfema, sant Galderic, des de la seva indignació, alenà fortament damunt el barral, i el vi començà a fer una bromera i sobreeixir desmesuradament fins a enfil·lar-se al cel, on es formà al moment una espessa nuvolada i, tot seguit, caigué una forta pedregada, amb unes pedres grosses com ous de gallina que arrasaren totes les vinyes del Rosselló. Davant aquest fet tan extraordinari, els vinyaters es convertiren al cristianisme i, encara avui, quan cau una forta pedregada es fa esment de «l'alenada de sant Galdric».

Una sèrie de prodigis atribuïts a sant Galderic foren recollits a inicis del segle XVII per fra Reginald Poch, religiós dominic professor de filosofia a Perpinyà en el seu suggeridor *Compendio de la vida, muerte y milagros de los gloriosos Labradores San Galderique de Canigou y San Isidro de Madrid*; una interessant i molt documentada obra de caràcter hagiogràfic —estampada per Lluís Roure a Perpinyà l'any 1627— i que encara avui ens forneix de dades molt curioses sobre la vida i els fets taumatúrgics del patró de la pagesia catalana.

Diuenge vinent la Jornada Mundial de les Missions: el Domund

Pregària i col·lecta pels missioners

El Domund és una jornada que se celebra cada any a tot el món, el penúltim diuenge d'octubre, per recolzar els missioners en la seva labor evangelitzadora, desenvolupada entre els més pobres del planeta.

El Domund és una crida a la responsabilitat de tots els cristians en l'evangelització. És el dia en què l'Església llança una especial invitació a estimar i abonar la causa missionera, ajudant els missioners amb la nostra pregària i amb la nostra col·laboració econòmica. El lema del Domund d'enguany és «Canvia el món!».

Els missioners donen a conèixer a tothom el missatge de Jesús, especialment en aquells llocs del món on l'Evangel·li està en els seus començaments i l'Església encara no és present o consolidada: els territoris de missió.

L'activitat pastoral, assistencial i missionera dels territoris de missió depèn dels donatius del Domund. Aquest dia és una

crida a la col·laboració econòmica dels fidels de tot el món.

Les necessitats en la missió són moltes. Mitjançant el Domund, l'Església tracta de cobrir aquestes mancances i ajudar els més desfavorits, a través dels missioners, amb projectes pastorals, socials i educatius.

Humor

Les històries de l'escolà Miquel (7)

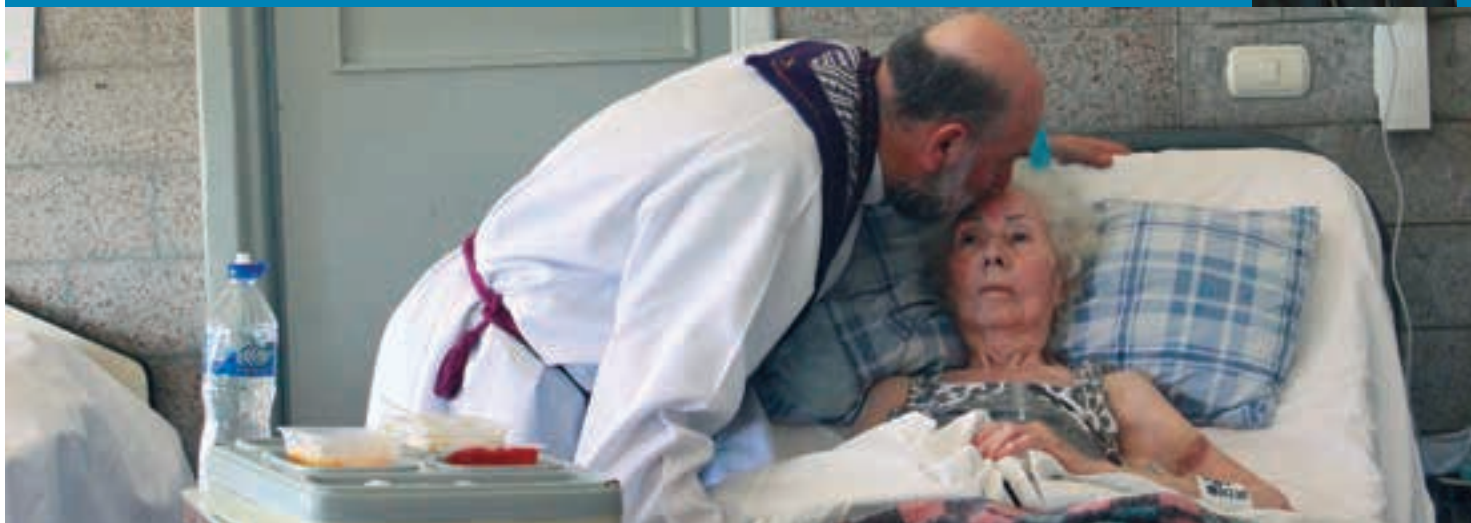
Punt de reflexió:

Les històries d'en Miquel són les nostres històries de cada dia. Com vas de puntualitat? No la deixis per al final de la teva vida.

Us donaré pastors segons el meu cor (Jr 3,15)

Romà Casanova, bisbe de Vic

El profeta Jeremies parla d'esperança al poble que viu en l'exili; una esperança fonamentada en l'acció del Senyor: *Us donaré pastors segons el meu cor que us pasturaran amb coneixement i seny* (3,15). Aquestes paraules del profeta són plenes de sentit per a nosaltres. Perquè necessitem mirar amb esperança el nostre futur, i perquè tenim posada la nostra confiança en el Senyor que mai no abandona la seva Església. Els sacerdots són insubstituïbles en l'Església, perquè fan present enmig de l'Església i del món Crist sacerdot, cap, mestre i espòs de la seva Església. Ensenyava sant Joan Pau II: «Sense sacerdots, L'Església no podria viure aquella obediència fonamental que se situa al cor mateix de la seva existència i de la seva missió en la història; és a dir, l'obediència al manament de Jesús: *Aneu a convertir tots els pobles* (Mt 28.19) i *Feu això, que és el meu memorial* (Lc 22, 19; cf. 1Co 11,24), o sigui el manament d'anunciar l'Evangelí i de renovar cada dia el sacrifici del seu cos lliurat i de la seva sang vessada per a la vida del món. Sabem per la fe que la promesa del Senyor no pot fallar» (*Pastores dabo vobis*, 1). En aquesta certesa s'ha de fonamentar la nostra pregària per les vocacions sacerdotals. No podem caure

en la desesperança de pensar que el Senyor no pot suscitar entre nosaltres homes joves que, com els deixebles, siguin capaços de deixar els seus projectes i llançar-se a l'aventura de ser pescadors d'homes. No podem defallar. Necessitem persones i grups que vulguin pregar per les vocacions sacerdotals al nostre bisbat. Qui té la missió d'anar al davant d'aquesta nostra Església, us encoratja a fer-ho i us en dona gràcies.

Les paraules del profeta: *Us donaré pastors segons el meu cor*, tenen a més un altre sentit molt important, que s'aplica als qui hem rebut el do del sacerdocí ministerial a favor dels nostres germans. El Senyor ens demana més i més conversió i fidelitat, per a ser pastors segons el cor del Senyor. Recordem aquelles paraules del sant Rector d'Ars: «El sacerdocí és l'amor del cor de Jesús.» Necessitem sacerdots amb el cor ple d'amor a Déu i als germans que siguin els capdavaners en la sortida evangelitzadora, tan necessària entre nosaltres. Necessitem sacerdots que siguin més i més transparència del bon Pastor. L'evangelització té la seva font i el seu cim en l'Eucaristia. I en aquest sagrament els sacerdots són irremplaçables.

